

DAGGRY

SÆRUDGAVE

GUD HAR EN PLAN

*»Efter det evige forsæt,
som han fuldbyrdede ved Kristus Jesus'
vor Herre« (Efes. 3 : 11)*

DAGGRY-FORLAGET

HYLDEBÆRVEJ 13 - KØBENHAVN F

Daggry

SÆRUDGAVE

Gud har en plan

Med al den videnskab og teknik, der nu råder i verden, kunne man let tænke, at menneskene næsten kan udføre enhver ting. Men man kommer hurtigt til en anden slutning, når vi husker, at sammen med vor tids store fremskridt, er der også udtænkt midler, der helt og fuldt kan ødelægge hele slægten. For at hindre denne frygtelige mulighed bruger Amerika alene 50 billioner dollars om året, eller sagt på en anden måde 50.000 millioner. Og andre nationer bruger summer i forhold dertil.

Roden til dette problem er menneskets selvished, og videnskaben udrydder ikke selvet, men snarere bliver det større. Den nære fremtid synes lys, med dens mange muligheder for behagelige rejser, dens rigdom og luksus, de komfortable hjem, og de bedre måder at gøre alting på. Men den betagende forventning dæmpes unægtelig ned ved den mulighed, at vore byer, vort land, vor civilisation, ja tilmed hele vor slægt kunne ødelægges hurtigt, før den lyse tid havde nået hele sin fylde.

Vi ønsker langt fra at være ulykkesprofeter, men ønsker blot at gøre opmærksom på menneskets uopfyldte forhåbninger. Medens de menneskelige planer svigter, har Gud en plan, der vil lykkes, så at slægtens fremtid, som skildret i Guds Ord, langt overgår alt hvad mennesket nogensinde har turdet håbe på.

Dette er en plan, der ikke kan og ikke vil svigte; en plan, hvor mennesket vil få lov til at udvikle alle sine vidunderlige evner og få dem ledet langs uselviske linier. Og da over alt andet vil Gud gøre for mennesket, hvad det ikke kan gøre for sig selv.

Fremtiden er da meget klar; mere klar end med blot den videnskabelige kundskab. Den er ligeså klar som løfterne fra Gud er det.

Ulydigheden i Edens have

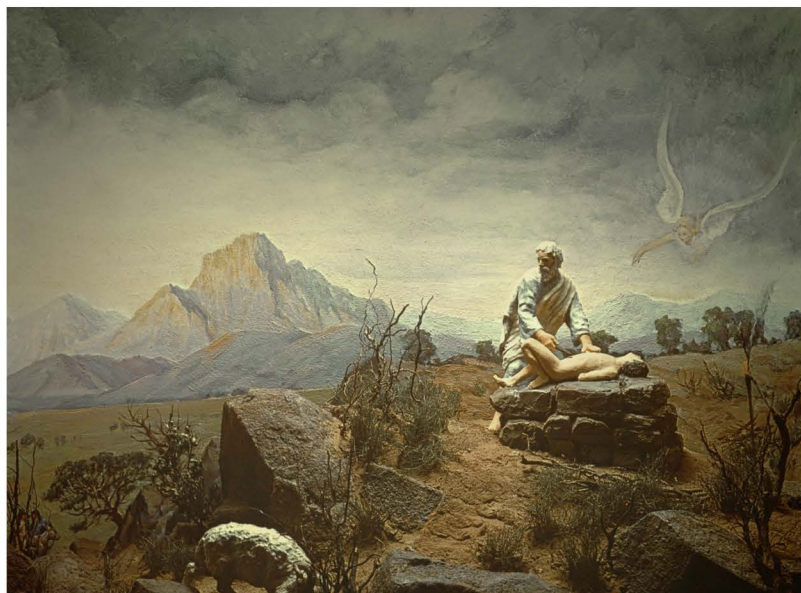
Selvishheden åbenbares

Idet vi kort henleder opmærksomheden på Guds plan, har vi valgt fem billeder; tre af dem skildrer virkelige begivenheder, der er berettet i Bibelen, og to illustrerer profetierne og Bibelens løfter. Det første billede vil blive kendt af alle. Det er fristelsens scene i Edens have. Slangen som Bibelen bruger som et symbol på satan, frister moder Eva til at være ulydig mod sin Skaber, ved at spise af den forbudte frugt. Vi kender alle til følgerne af dette. Eva åd, og lige så Adam, med det resultat, der var forudsagt, at de blev dømt til døden, og drevet ud af Edens have for at dø.

Men det er vigtigt at bemærke, hvad der gik forud for fristelsen. Da Gud skabte vore første forældre i sit billede, befalede han dem: »*Vorder frugtbare og mangfoldige, og opfylder jorden, og gør eder den underdanig.*« (1. Mos. 1:28). Herredømmet over jorden blev givet til mennesket. Men der blev sagt, at om Adam spiste af den forbudte frugt i haven, »*skal du dø døden*«. (1. Mos. 2:17).

I befalingen om at blive mangfoldige og opfylde jorden og gøre eder den underdanig, ser vi den guddommelige hensigt med skabelsen af menneske-slægten. Mennesket blev ikke skabt og midlertidig anbragt på jorden, for senere at blive taget til himlen, eller til skærsilden, eller til helvede. Da Adam syndede, mistede han ikke et hjem i himlen, men den store forret at nyde et hjem på jorden.

Abraham ofrer Isak

Det var satan, der gennem slangen sagde til Eva: »*I skulle ikke dø døden.*« (1. Moseb. 3:4). Fra denne løgn er alle de ubibelske teorier opstået, at der ikke findes nogen død. Der siges, at døden ikke er den virkelighed som den synes at være; den er en indgang til et andet liv. Men tilbage står den kendsgerning, at døden er en sikker virkelighed, og »*syndens sold er død.*« (Rom 6:28). Syndens og dødens regering har været og fortsætter med at være grum og grusom. Alene Guds plan forskaffer en udfrielse fra den.

Guds løfte til Abraham

I vort næste billede bliver vi mindet om et vidunderligt løfte, som Gud gav til Abraham. Dette var senere end syndfloden. Gud sagde til denne trofaste patriark, »*i dig skulle alle slægter på jorden velsignes.*« (1. Moseb. 12:3). I to tusinde år havde slægten været døende, men her lovede Gud, at han ville velsigne alle familier på jorden. Dette var i sandhed en stråle, der gav håb.

Senere, da Abrahams søn Isak voksede til, bad Gud Abraham at bringe sin dreng som offer. Det er Abrahams lydighed mod dette begær, vort andet billede fremstiller. Gud tillod ikke Abraham at ofre Isak, men forskaffede et lam, der kunne ofres i hans sted. Her har vi en skøn illustration af den kendsgerning, at før end alle familier på jorden kan blive velsignede af Abraham og hans »sæd«, må en elskende Fader hengive som offer sin egen elskede Søn.

Som Guds plan udfolder sig, finder vi, at det virkelig var den himmelske Fader selv der »*gav sin Søn den enbårne*« til at blive verdens Genløser og Frelser. (Joh. 3:16). Gud fandt så stor behag i Abrahams villighed til at samarbejde med Ham i denne sag, at Han bekræftede sit oprindelige løfte med sin ed. – 1. Mos. 22:1–18; Heb. 6:13–20.

Jesus, den lovede „sæd“

I Det nye Testamente bliver vi oplyst om, at den lovede Abrahams »sæd«, der skal velsigne alle familier på jorden, i virkelig-

heden er Kristus. Paulus skrev: *»Men Abraham og hans sæd blev forjættelserne tilsagte; der siges ikke: og sædene, som om mange men som om een; og din sæd, hvilken er Kristus.«* – Galat. 3:16.

Dette betyder, at i Guds store plan for velsignelse af alle familier på jorden, er Jesus den kanal, der er bestemt og gennem Ham vil alle de lovede velsignelser komme frem. Men vi må huske, at »alle« slægter eller familier på jorden også indbefatter dem, der er døde. Døden kom som en følge af synden, og dødens fordømmelse hviler over hele den menneskelige slægt. Dette betyder, at før Jesus kunne skænke livets velsignelse til folket, var det nødvendigt, at Han gav sit eget liv for verdens synd.

Johannes Døberen sagde om Jesus: *»Se det Guds Lam, som borttager verdens synd.«* (Joh. 1:29). I Det gamle Testamente læser vi om Jesus: *»som et Lam, der føres hen at slagtes,«* og at *»han udtømte sin sjæl til døden.«* (Es. 53:7, 10). Paulus skrev, at Jesus *»gav sig selv til en genløsnings betaling for alle, hvilket er vidnesbyrdet i sin tid.«* – 1. Tim. 2:3–6.

Det var dette store værk, genløsningen af slægten fra døden, der blev fuldført på Golgatha. Herrens synspunkt herom, og hvad resultatet vil blive, er forklaret af Paulus. Vi citerer: *»Thi efterdi død kom ved et menneske, er også dødes opstandelse kommet ved et menneske. Thi ligesom alle dø i Adam, således skulle også alle levende gøres i Kristus.«* – 1. Kor. 15:21, 22.

Således ser vi det betydningsfulde af Jesu død i Guds plan for velsignelsen af alle slægter eller familier på jorden. Den lovede velsignelse vil nå folket gennem en opstandelse af de døde. Den blev forskaffet gennem Jesu død og garanteret ved hans opstandelse. (Ap.G. 17:30, 31). Det vil være en fornyelse af ret til liv her på jorden. Folket vil blive oprejst til liv som mennesker.

Et andet træk

Om vi ikke havde videre underretning om Guds plan til velsignelsen af folket, ville vi ganske naturligt slutte, at dette arbejde ville være begyndt snart efter Jesu død og opstandelse. Vi ved, at

Korsfæstelsen

dette ikke skete. Folket blev ved med at lide og at dø som tidligere. Og Bibelen forklarer os hvorfor. Grunden er, at Gud i sin plan bestemte, at der skulle være en »lille hjord« af trofaste efterfølgere af Mesteren, udvalgt fra slægten, disse skulle være forenede med Jesus i det store arbejde at tildele fred, sundhed og liv til menneskeheden, når velsignelsens tid var inde.

I brevet til Galaterne 3:27–29, bliver vi oplyste om, at sande Kristne, repræsenteret som nogle, der er døbt til Kristus, er et med Ham, og en del af »Abrahams sæd, og arvinger ifølge forfættelse.« I mere end nitten århundreder har dette værk gået for sig, at udsøge og berede disse til deres fremtidige arbejde.

Det er for disse Jesus lovede at berede et sted, og når Han kom igen da tage dem til sig, at de kunne være med Ham i Hans rige. (Johs. 14::2, 3). Det er også til disse Jesus sagde: »Frygt ikke,

du lille hjord! thi det var eders Fader velbehageligt at give eder riget.» – Luk. 12:32.

Håbet om riget

En lang række løfter i Det gamle Testamente, der fortsættes i Det nye Testamente viser, at Jesus vil oprette et verdens omfattende styre her på jorden, og det vil være gennem dette styre, at Guds lovede velsignelser om liv vil blive udstrakt til folkene. I et af løfterne om Jesu fødsel, hedder det om denne store og mægtige: *»for at fyrstendømmet må blive stort, og at der må blive fred uden ende.*« – Es. 9:6, 7.

Skrifterne viser, at medens Jesus kom første gang for at lide og dø for slægten, kommer Han anden gang tilbage for at oprette sit rige, hvis formål er velsignelse af folkene. Det er under denne tid af Hans anden nærværelse på jorden som den mægtige Styrrer, *»Kongers konge*«, at verden vil blive oplyst om den sande Gud, og få lejlighed til at adlyde den guddommelige lov og leve evigt. – Åb. 19:16.

Den vidunderlige måde på hvilken forholdene i verden i dag opfylder Bibelens profetier, giver os al grund til at tro, at vi står lige ved begyndelsen, på dørtærskelen af det længe lovede messianske rige. Profeten Daniel betegnede vor dag som *»endens tid*«, og viste, at i denne tid ville der blive en stor forøgelse af kundskaben, og megen faren hid og did på jorden. – Dan. 12:4 eng. overs.

Udtrykket *»endens tid*« betyder ikke afslutning af tiden. Heller ikke henviser det til den traditionale opbrænding af jorden. Snarere henviser det til afslutningen af syndens og dødens regering. Det betyder den tid, da ved guddommelig mellemkomst i menneskets anliggender, ved oprettelsen af det messianske rige, alle onder, som krig, udnyttelse af andre, hunger, sygdom og død, vil blive bragt til afslutning eller ophør.

„Jorden står evindeligt”

Hvad vor planet jorden angår siger Bibelen os klart, at den

forbliver evigt. (Præd. 1:4). Herren forsikrer os, at han ikke skabte jorden til at være øde, men dannede den til at blive beboet. (Es. 45:18). Som vi har lært, var det Guds plan, at mennesket skulle leve evigt på jorden. Denne er menneskets hjem. Dette betyder, at menneskene ikke vil få lov til at ødelægge sig selv med brintbomber, ja endog de mange som er dræbte ved krige, ligegyldig hvilke våben der er brugt, vil blive oprejste til liv igen.

Da Jesus blev spurgt om tiden for Hans tilbagekomst, forudsagde han, at der da ville være en trængsel så stor, at om disse dage ikke blev afkortede, da blev intet kød frelst. (Matt. 24:21, 22). Det er netop selve den situation som verden står overfor i dag; men Jesus forsikrer os, at denne trængselstid vil blive afkortet, så at alt kød ikke vil gå til grunde eller blive ødelagt.

Vor dag i Profetien

Daniel profeterer om vor tid

En ny dag er ved at gry

I det store og hele er alle vigtige udviklinger i verden på vor tid, forud fremholdt i Bibelens profetier. Vi vil stadig tale om den store og tiltagende kundskab, på alle områder, og det store og hurtige rejseliv, som Daniel profeterede om. Vor illustration eller billede taler måske bedre om dette, end ord kan gøre det.

Det kan være vanskeligt for de yngre medlemmer af vor slægt at forstå, at de ting billedet viser, ikke altid har været til; særligt da de fleste af dem først kom frem i det tyvende århundrede. Mennesket er ikke nået til dette gradvist gennem foregående tidsaldre, men forholdsvis pludseligt og i vor tid. Således har vi en stærk opfyldelse af Bibelens profeti om det nære komme af Messias rige.

Daniel forudsagde også om denne »endens tid« af synd og

død, at *»der skal være en trængselstid som aldrig har været, siden folk blev til.«* (Dan. 12:1). Den samme store trængsel henviste også Jesus til. (Matt. 24:21, 22). Jesus talte også om den som en tid hvor *»folkene skulle ængstes i fortvivelse ... medens mennesker forsmægter af frygt og forventning om de ting, som kommer over jorderige.«* – Luk. 21:25, 26.

Her har vi også en nøjagtig beskrivelse af forholdene på vor tid. Alle nationer og folk på jorden er hjemsøgt af plager og frygt for hvad der kan komme over jorden (eller »jorderige« som nævnt i teksten fra Lukas), fylder folks hjerter på ethvert sted. Skrifterne viser ikke i enkeltheder just hvor ødelæggende situationen vil blive, før Kristi riges autoritet gør sig gældende og frelser slægten fra dens egen dårskab.

Dog gør skrifterne een ting tydelig, nemlig den, at menneskenes selviske udnyttende institutioner, alle må blive ødelagt. Det er levningerne af disse, der symbolsk er fremstillet i vort sidste billede. En lille gruppe, der alvorligt søger Herrens velsignelser, har vendt ryggen til det der ødelægges og skuer med forventning ind i den fremtidige tidsalder med alle dens lovede velsignelser.

I det fjerne ser vi det tågede omrids af en stad, Guds hellige stad. Dette er naturligvis blot et symbol. I Bibelen er en stad brugt som symbol på en regering, et styre. Vi er fortrolige med dette brug af sproget. For os står »Washington« som udtryk for Amerikas regering, »London« for den engelske og »Moskva« for den russiske regering. Således også i Bibelen, særlig i Johannes Åbenbaring tales der om en »hellig stad«, der kommer ned fra himmelen fra Gud. Denne stad er det samme som Gud's nye regering, og dens Hoved vil være Kristus Jesus. – Ab. 21:1-5.

Jesus sagde til Pilatus *»Mit rige er ikke af denne verden«* (Johs. 18:36). Således siges der til os, at Hans styre, Hans stad, har sin oprindelse hos Gud. Den er slet ikke af menneskelig oprindelse. Den er ikke oprettet ved faldne menneskers visdom eller magt. Den er en guddommelig regering, og dens love vil være Guds love. Det vil være gennem lydighed mod disse love,

at slægten vil blive velsignet, som en opfyldelse af løftet til Abraham, at gennem hans »sæd« ville alle slægter eller familier på jorden blive velsignet.

Livets vand

Vi er forsikret om, at velsignelsen vil indbefatte ødelæggelsen af sygdom og død. Tilstanden på jorden er beskrevet, efter at Guds hellige stad har opfyldt formålet med sit styre. Det hedder: *»Og Han (Gud) skal aftørre hver tåre af deres øjne, og døden skal ikke være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere; thi det forrige er været bort.«* – Åb. 21:4.

I et andet løfte om Messias-riget og dets velsignelser, har vi riget skildret som en trone – *»Guds og Lammets trone.«* (Åb. 22:1). Udvældende fra denne trone er floden med livets vand. På begge sider af floden voksede livets træer. Foruden den livgivende frugt fra disse træer, siges der, at deres blade er til lægedom for folkeslagene. (Åb. 22:2). Ja, i sandhed folk fra alle nationer har behov af lægedom!

Og denne store velsignelse vil snart nå hele slægten. Just som vore første forældre blev drevet ud af deres hjem i Edens have og berøvet frugten af de livgivende træer, således vil alle Adams børn (under Messias-riget, der nu er nær, og fordi Jesus tog synderens plads i døden), blive indbudt til at komme og frit tage af livets frugt og af livets vand. – Åb. 22:17.

Døde vil blive oprejst

Som vi allerede kort har bemærket, er det ikke bare den levende generation, der vil modtage de livgivende velsignelser fra Messias-riget. Gud har lovet, at under Kristi herredømme vil alle der er døde blive oprejst til liv og få lejlighed til de samme velsignelser. Om dette ikke var tilfældet ville Gud's plan til frelse af slægten komme meget til kort i Skaberens kærlige hensigt med sine menneskelige skabninger.

Håbet om opstandelse af de døde har sit midtpunkt i Jesus,

Genløseren. (1. Kor. 15:21, 22). Under sin jordiske tjeneste gav Jesus mange vidunderlige beviser for Guds magt til at oprejse døde til liv igen. Et af disse var opvækkelsen af Lazarus fra dødens søvn. Beretningen herom finder vi i Johs. 11:1-44.

Lazarus var broder til Maria og Martha. De boede i Bethania. Lazarus blev syg på en tid, da Jesus tjente i Galilæa, ret langt nord for Bethania. Søstrene sendte bud til Jesus, at deres broder var syg, med den formodning, at han så ville komme til Bethania så hurtigt som muligt. Jesus modtog deres budskab, men i stedet for at skynde sig til Lazarus, ventede han endnu to dage, og da sagde han til sine disciple: »*Lazarus, vor ven, er sovet ind, men jeg går hen for at vække ham af søvne.*« Jesu disciple tænkte, at der var tale om den naturlige søvn og sagde derfor: »*Herre! sover han, da bliver han helbredt.*« For dem var det et bevis på, at Lazarus var på bedringens vej.

Dødens søvn

Da åbenbarede Jesus for sin disciple, hvad han mente. Han sagde til dem »*Lazarus er død.*« I denne korte samtale er en af Bibelens vigtige sandheder bragt til vor opmærksomhed. Denne sandhed er, at de som dør ikke lever i himlen, i helvede eller i skærsilden, men er i en ubevidst tilstand, hvilken Jesus lignede ved en søvn. Ikke alene er sønnen en ubevidst tilstand, men de, der sover, vågner op fra deres ubevidsthed. Og således vil det blive med alle, der sover i døden. Guddommelig magt, udøvet gennem Kristus vil vågne eller opvække alle dem, der således »sover«.

Døden som kom ind i verden på grund af Adams overtrædelse, ville have været permanent eller vedvarende, om ikke guddommelig kærlighed havde forskaffet en Genløser. (Johs. 3:16). Fordi Jesus indtog synderens plads i døden, er evig glemsel eller ødelæggelse blevet ændret til en midlertidig »*søvn*«, fra hvilken Bibelen lover en opvækkelse. I tilfældet med Lazarus, gav Jesus os forsikring om dette, ved demonstration af den guddommelige

magt til at opfylde Guds løfter ved at opvække Lazarus fra dødens søvn.

Alle vil blive opvakte

Ved en anden lejlighed sagde Jesus: »*Undrer eder ikke herover; thi den time vil komme, på hvilken alle de som er i gravene, skulle høre hans røst, og de skulle gå frem, de som har gjort det gode, til livets opstandelse, men de, som har gjort det onde, til dommeens opstandelse.*« (Joh. 5:28, 29). Her forklarer Jesus, at de som i dette liv »har gjort det gode« ifølge Guds mål, de vil opvakt fra de døde, straks modtage deres belønning af evigt liv; medens alle andre vil komme frem til en opstandelse med dom.

Det græske ord »*krisis*« er oversat med dom i de almindelige oversættelser af Bibelen. Det har samme betydning som vort danske ord »krise«. At passere en krise betyder, at man med held har gået igennem strenge erfaringer. Således vil de ikke troende, når de bliver opvakt fra dødens søvn, blive underkastet erfaringer med disciplin, bestemte til at lære dem Herrens rette veje. Om de går gennem denne krise og lærer at vise lydighed mod rigets love, da skal også disse få lejlighed til at »*modtage livets vand uforskyldt.*« – Åb. 22:17.